

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
 UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

“JAG LEVER, I SKOLEN OCK LEVA.“

Av D:r G. Bergström.

På söndagsaftonen voro de elva tillsammans iroligen i den övre salen, där de sista gången varit med Jesus, och dörrarna voro slängda av fruktan för judarna. Som de talade, stod Jesus mitt ibland dem och sade: »Frid vare med eder». Da lärjungarna blevo förskräckta av denna hälsning och trodde, att de sågo en ande, sade Jesus: »Varför ären I förfärade och varför uppstiga sådana tankar i edra hjärtan? Sen mina händer och mina fötter, att det är jag, ty en ande har icke kött och ben, såsom I sen mig hava. Och då han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sin sida».

Och är det ej ofta så med oss, att vi ej våga tro det, som vi innerligt önskat, fastän vi se det vara verkligt? Det förefaller oss att vara för

mycket. Här var en kärlek, som varit starkare än döden, här var ett mänskligt liv, som fastän förklaradt och oförgämligt fortlevde i den jordiska, kroppsliga form, vari lärjungarna lärt att älska det som ett liv av sitt liv och med ett fortfarande deltagande i de vanligaste jordiska förhållanden, som gjorde det visst, att Jesus skulle vara nära dem alla dagar, och att intet i hans lärjungars liv skulle vara främmande för honom. Därför satte han sig ned och delade deras måltid och åt i deras åsyn av den stekta fisken och honungskakan. Ville han ej härmed inbjuda sig som deras gäst och säga dem, att han alltid ville vara ibland dem, och att de alltid skulle hava honom nära. Och vilka utsikter för deras egen evighet öppnades ej för

dem, därigenom att han efter uppståndelsen lät dem förvissa sig, att den kropp, som lades i graven, var densamma varmed han gick in i sin eviga härlighet. Skulle ej deras egna kroppar genom honom frälsas från förgängelse och död och en dag uppstå till ett liv av förklarad härlighet? Vilket ljus breddes ej så över hela jordlivet genom Jesu uppståndelse från de döda!

Ur skrifterna visade han dem nu, att de där kunde ha sett hela hans lidande, död och uppståndelse förutsagda, om de velat. Och när det nu hade gått i fullbordan, skulle sinnesändring och syndernas förlåtelse predikas i hans namn bland alla folk, och begynnelse skulle göras med Jerusalem. »Och I ären vittnen om allt detta».

Nu skulle de gå ut och predika evangelium för hela skapelsen. Men innan dess skulle de dröja i Jerusalem, tills de undfått Faderns löfte, Anden av höjden, varigenom de skulle beklädas med kraft att vara hans vittnen. »Såsom Fadern har sänt mig, så sänder jag eder».

De skulle ej gå i egen kraft, eller som sina egna, utan som Jesu sändebud, med hans uppdrag och i hans kraft. De skulle manas till iver av hans varnande ord om världen. Den, som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd. Och dem, som tro skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdriva onda andar, de skola tala med nya tungor; ormar

skola de bära, och om de dricka något, som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola bliva helbrädda .

Genom tron sta lärjungarna i kontakt med Jesu liv. Så skall genom dem hälsa och liv gå ut över världen, de onda makterna skola övervinnas, nya tungor skola övertala världen att falla till Jesu fot, och allt ont som söker bringa dem på fall eller göra dem skada skall genom samma tro på Jesus oskadliggöras och mista sin förgiftande, sårande, fördärvande makt. Ligger ej all denna seger, som lovas åt tron, i Jesu seger över synden och döden?

Och när han hade sagt detta, blaste han på dem och sade: Tagen den Helige Ande. Vilka I förlåten synderna, dem äro de förlåtna, och vilka I behållen dem, dem äro de behållna . -- Löftet om den Helige Ande hade ofta givits. Förvissningen om gåvan gavs nu, men mottagandet skedde först senare genom lärjungarnas samfälliga bön och väntan under pingsten.

(Ur »Jesu liv».)

Ju mera helt vi lämna oss i Guds hand, dess mera helt se vi ock Guds hands gärningar i vårt liv. Och ju lydligare vi se Guds arm i vårt liv, dess tryggare blir det att leva. Rädslan dör, längtan växer. Och därigenom bliva vi beredda att se mera av Gud.

C. Skovgaard-Petersen.

Från redaktion och expedition.

“Särskilda tros- och försakelsegävor.”

En missionsvän i Norrland, som sänt in en gåva i anledning av uppropet i n:r 5 av S. L., fragar, om det är meningen att de under denna rubrik inkomna medlen skola *fonderas*. Insändarinnan hade nämligen föreslagit namnet *försakelsefonden*. Nyssnämnda missionsvän ville ej att medlen skulle fonderas utan ofördröjligen utsändas.

I anledning av denna förfrågan, få vi meddela, att vi avsiktligt undveko att i redovisningsrubriken i tidningen använda ordet *fond* utan i stället valde ordet *gävor*. Dessa medel skola nämligen ej fonderas, utan utsändas allt efter som de inflyta samtidigt med andra missionsmedel.

Redan hava många dyrbara offergävor inkommit. En varm kärlek till missionens heliga sak och till de betryckta missionärerna har uttalats i många brev. En vän i Blekinge har skrivit ett stycke som finnes infört i detta n:r av tidningen och därvid, som han uttrycker sig, även lagt en droppe i ämbaret.

Det är i hög grad uppmuntrande att se huru Gud sålunda gjuder sin kärlek i sitt folks hjärtan och låter dem gå sina ärenden.

Fröken Estrid Sjöström

har drabbats av en stor sorg i det Herren till sig hemkallat hennes i Skelleftea bosatta föräldrar. Hembudet kom till dem nästan samtidigt med blott en kort tids mellanrum. Villigt gavo de sin dotter åt Herren. Fru Sjöström sade en gång till mig: Sedan Estrid for ut på missionsfältet har jag varit så lycklig och trygg med avseende på henne, ty jag vet att hon är i Herrens händer. Ma vi ihågkomma fröken S. i förbön, då nu detta svåra sorgedbud når henne!

Evangelisters underhåll.

Missionärskonferensen som sammankträdde i jan. 1918 beräknade da. att en evangelists underhåll på grund av kursförhöjningen måste beräknas till 300 kr. pr år och en bibelkvinnas till 200 kr. Nu meddelar oss ledningen på fältet, att enligt n. v. kurs minst 500 kr. åtgå till en infödd evangelists underhåll. Vi meddela blott detta, i den händelse någon skulle vara i stand att öka sitt bidrag till växelförlustens utjämnande. Kan ej så ske äro vi givetvis tacksamma för de bidrag som kunna lämnas. Men det är anledning att befara, att dessa förhållanden skola nödvändiggöra en ytterligare reducering av medhjälparekåren, så framt ej evangelistverksamheten erhåller ett kraftigt ekonomiskt tillskott. Lat oss framför allt lägga fram denna angelägenhet i bön inför Gud.

Sinims Land

har haft en glädjande ökning i sin prenumerantsiffra. Men ännu ha vi ett 500-tal ex. till förfogande. Prenumeration kan verkställas på varje postanstalt i riket eller från exp. da mer än 5 ex. tagas. Pris pr år 2: 25, 3 kvart. 1:75. Tänk om vi kunde få ut även de återstående exemplaren!

Intendent F. Eckert,

som sedan 1898 varit en av S. M. K:s revisorer och därvid nedlagt ett samvetsgrant och uppoffrande arbete, fick i medio av mars ingå i den eviga vilan. Han efterlämnar ett skönt minne ibland oss, och med tacksamhet minnas vi hans trogna tjänst.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

En kinesisk kristen general.

II.

Generalens nit för evangelium.

Flera skäl tala för att generalens kristendom är av äkta slag. Han förser sitt folk med religiösa böcker och brukar köpa ända till 500 Nya testamenten åt gången, och mer än en gång har han köpt upp missionsstationernas hela förråd. Han har utarbetat en katekes om militärmoral byggd på bibliska tankar. Han tror på en kristendom grundad på kunskap.

— General, vad Edra män behöva är bibelstudium, sade jag till honom.

— Jag inser det, svarade han, och därför uppdrar jag åt Er, då Ni återvänder norrut till de provinser, varifrån mitt folk kommer, att göra framställning hos missionssällskapen om att sända mig sina bästa bibellärare. Jag skall betala alla utgifter och ordna soldaternas tjänstgöring så att de varje timme på dagen skola ha ett kompani i sina bibelklasser.

Generalen uppmanade officerarna att vända sig till mig med alla sina svårigheter de funno i bibeln, och han kom också med sina egna. Jag har aldrig förut bland män sett en sådan iver att studera bibeln. En afton fick jag mig tillsänd en lista på 86 män, som önskade bibelundervisning av mig, och generalen arrangerade därför ett möte till följande morgon kl. 6. På utsatt klockslag samlades — icke 86, utan hundratals människor, som nästan fyllde hela teatern. Generalen telegraferade också efter min hustru att komma och undervisa de 70 eller 80 officersfruarna och erbjöd sig att själv betala alla utgifterna.

Det exempel, som gives av generalen och hans officerare, blir tongivande för soldaterna. Vid ett tillfälle voro alla missionärer och officerare med fruar

inbjudna till middag hos generalen. Då allt var färdigt, säger värden:

— Låt oss alla stå upp, medan fru Goforth läser till bords.

Da måltiden var slut, uppmanade han mig att bedja. Då vi sedan gingo igenom barackerna vid en mållidstimma, blevo vi därför knappast förvånade över att se de olika bordlagen av soldater sjunga sanger, innan de satte sig till bords. En gång reste jag med generalen uppåt floden i hans ångslup. Det var nästan som en söndagsskoleutflykt, ty den af följande vakten på det undre däcklet sjöng sanger nästan hela tiden. En gång blev jag visad in i generalens privatrum, och där såg jag honom bakom ett förhänge, som glidit åt sidan, knäböjande i bön tillsammans med några av de yngre officerarna.

I Tao Yuan hade överste Chang Chih Chiang bibelspråk upphängda på väggarna i sitt mottagningsrum och i matsalen. »Kärleken är lagens fullbordan». »Bedjen utan återvändo». »Utsläcken icke Anden» och andra. En gång hörde jag honom predika för sina män, och han var så genomträngande allvarlig, att jag tänkte inom mig: »Ack, att alla predikanter hade denna brinnande nitälskan». I Tao Yuan hade vi vårt första stormöte kl. 7 på morgonen. Trots ihållande regnväder hade major Wen marscherat med omkr. 100 man, som skulle mottaga dopet, den tio (eng.) mil långa vägen in till staden i tid för gudstjänstens början. Jag frågade majoren, huru stor procent av hans folk som hade övergått till kristendomen, och fick till svar, att nio av tio voro på Herrens sida. Det är heller ej att förvånas över, ty majoren synes brinna av nitälskan för Guds sak, och hans män kunna ej undgå att följa hans exempel.

Ett annat skäl varför jag tror, att dessa soldaters kristendom är av rätta slaget, är den djupa respons jag funnit för de inträngande sanningar, jag pre-

dikat. Res jorden runt, och du skall icke träffa på ett mer uppmärksamt auditorium än dessa militärer. Efter varje föredrag brukade jag lämna ordet fritt för bön, och redan första kvällen började de högre officerarna bekänna sin synd. Efter ett föredrag över texten: »Bryten eder ny mark och sån icke bland förnen» syntes många djupt gripna och bekände öppet sin synd. Till slut sade generalen:

— Om vi icke trodde, att detta budskap komme till oss från vår himmelske Fader — männe vi da skulle tala det? Här kommer en man från ett främmande land och drar fram alla våra brister och missgärningar, och vi bli ej förargade utan överbevisade. Om våra jordiska föräldrar sage, hur vår ondskas vore nära att ruinera oss och sände bud för att varna oss, så skulle vi säkert akta på dem. Huru mycket mera höra vi då icke akta på vår Gud och Fader i himmelen, som har sänt sin tjänare till oss i denna helta för att varna oss! Kamrater, ni kunna alla komma till himlen och få bo hos Gud, men ni ha intel hopp om inträde där, så länge ni tala detta syndens ogräs i edra hjärtan.

Efter föredragets slut den femte kvällen började generalen att bedja men föll snart alldeles ihop. Gråtande bekände han sin egen och sitt fäderneslands synd. Överste Lu fortsatte, även han djupt förkrossad, att bekänna och säga, att hans synd vore än svårare, och så bad den ene efter den andre av officerarna, under det lärarna rikligt slömmade utför deras ansikten. En missionär på plattformen gav akt på, att golvet var vått av tårar, där generalen legat på knä. Till slut bad han alla enträget att helga sitt liv till Jesu Kristi tjänst.

Ännu ett annat skäl varför vi tro, att dessa militärers kristendom står provet inför Nya testamentet är detta, att de icke äro nöjda med att vinna

endast sin lilla armé på 9,000 man för Herren, utan de känna också ansvar för det övriga folket. Under vår vistelse bland dem bildade generalen och hans officerare på eget initiativ ett evangelisationssällskap för att bringa evangelium till folket i det distrikt, där de äro förlagda. Den första paragrafen i detta sällskaps stadgar går ut på att varje officer skall söka att föra åtminstone en av de ledande personerna i samhället till Kristus innan årets slut. Huru många församlingsmedlemmar i våra västerländska kyrkor skulle bestå inför det provet?

Dessa män visa en tro på Gud så enkel och omedelbar som ett barns. För några månader sedan syntes alla utsikter om en god skörd förstörda på grund av törkan. Generalen sammankallade då alla taoist- och buddistpräster och prästinnor, som stod att uppbringa, och uppmanade dem att bedja om regn. Bestörta och hopplöst förvirrade satte de i gång med sitt bedjande. Sedan bådö generalen och hans officerare till vår Gud i himmelen, och kort därefter kom ett ymnigt regn.

(Forts.)

“Giv honom kött att äta!”

Från en kär vän till missionen, en n. m. pensionerad lärare, ha vi mottagit följande. Ännu »en droppe i ämbaret» (100 kr.) har vår insändare sedan dess fått förmedla.

Det är väl nu omkring 40 år sedan undertecknad vid en middagsbjudning av en herr L.—n i Örebro hörde ovanstående ord uttalas. Där var i staden en söndagsskolfest, till vilken en mängd söndagsskolvänner kommit för att söka bilda ett söndagsskolförbund av Sveriges söndagsskolor.

Under bordsamtalet föll talet på predikanter, som på den tiden hade

ringa lön, vilket ofta ställde en fattig predikant i rätt stort trangmål, då han hade familj att försörja. Hans glada mod förvandlades till missröstan och gjorde honom svag och nedstämd till sinnet. Da yttrade herr L—n: När jag märker ett sådant nedslämt lynne hos en predikant, säger jag till hans missionsförsamling: *Giv honom kött att äta*. D. v. s. öka hans lön. Ty den som förkunnar evangelium, han skall ock hava sin näring därav, och arbetaren är värd sin lön, och du skall icke binda munnen till för oxen som tröskar, säger Guds ord.

Lat oss nu tillämpa detta drastiska talesätt på våra 53 älskande, bedjande syskon som verka i Kina, där penningkursen så förändrats, att en täl fatt cirka 3 gånger större värde en förr. En svensk krona har alltså fått 3 gånger mindre värde i Kina än före kriget. Och på samma gång är allt, som skall köpas, mangdubbelt högre i pris.

Våra missionärer hade ett knappt underhall före kriget. Vilken brist skall det icke da nu uppstå för dem! De kunna ej undgå att bli undernärda, om vi, deras vänner, icke snarast möjligt fylla var hand med offret av en hundralapp för deras speciella behov. —Här följer en hundrakrona. Den är endast en droppe i ämbaret. Men om 100 sådana droppar falla i samma ämbar, så blir det ju strax 10,000 kr., och det bör väl med någon försakelse snart vara uppnått. Skörden blir ju i den goda jorden 30-, 60- ja, 100-faldig. Så har sanningens mun talat. Mat. 13: 8.

A.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

BREVAVDENNINGEN

Genom gott rykte och ont rykte.

Kära vänner! Frid!

Huru väl första vi icke här i Kina ovan citerade ord. Ibland anses vi vara bra människor och vad vi säga och förkunna är gott och rätt, ibland räknas vi för ogärningsmän. Tjänaren är icke för mer än hans Herre. Även Jesus fick göra samma erfarenhet. Människorna äro sig lika i alla tider.

Under de gangna två manaderna ha vi gjort många husbesök här i staden och ha predikat på gator och i gränder, var helst sådant tillfälle givits. Bibelkvinnan och jag hava ofta varit ute och hava haft skiftande erfarenheter. En dag ha vi funnit villigt lyssnande skaror, vid andra tillfällen likgiltiga eller rent av fiendlighet. Härondagen blev vår bibelkvinna så gott som utkörd av en man. Hon hade kommit in på en gard och höll på att tala till en villigt lyssnande skara av både män och kvinnor. Då kom en man in på gården, som tydligen hörde henuma där. Han befalldes bibelkvinnan att genast packa ihop sina böcker och ge sig av. Mannen måtte ha varit fruktad, ty så snart han sagt detta skingrades folket, och vår bibelkvinna fann sig lämnad allena. Hon gick dock ej, utan att först ha sagt ett varningens och frälsningens ord också till mannen.

De sista veckorna ha många onda rykten varit i omlopp: Det säges att utlänningar lejt kineser att förgifta brunnar och grönsaker. Somliga våga ej dricka vattnet ur brunnarna här i staden. Med utlänningar menas i detta fall japauerne. Men då menige

man här ej förslår att skilja på olika slag av utlänningar, så blir det missionärerna som misstänkas.

Vilda rykten ga om att människor dött av förgiftning, och att flera av dessa lejda kineser blivit gripna på bar gärning.

Japanerna och kineserna äro visserligen inga vänner nu, men allt detta prat om förgiftade brunnar är nog intel annat än uppdiktade historier, varifran de nu än ha sin upprinnelse. I dag då vi voro ute fingo vi höra inte så litet om det. En av de vara har tillika med oss blivit smäddad och förolämpad just för detta och har till följd därav icke vagat komma till mötena den sista tiden.

Något bättre är det nu vad dessa rykten angår. Folket börjar förstå, att de äro falska. Det är märkvärdigt att människor ha så mycket lättare att tro lögnen än sanningen.

Staden är full av flyktingar, ty det är alljämt oroligt här omkring. Varje kväll få vi ligga och lyssna till gevärssalvor. Som väl är ligger vart hus rätt långt från stadsmuren, så att skjutandet ej hörs skarpt nog för att störa var vila.

I dag grepos två rövare, en gammal man och en helt ung, då vi voro ute, just på gatan där vi gingo fram. Herren till pris ha vi fått bo och arbeta i trygghet trots all oro utomkring.

Omkring Jerusalem äro berg, och Herren är omkring sitt folk.

Bedjen för oss och arbetet här, att Herrens namn här må bliva förhärli- gal!

Med en kär fridshälsning.

Eder ringa medarbetare i Herren

Olof Svensson.

Tungchowta d. 27. 10. 19.

Vid målet.

Missionär N. Engbäck meddelar följande från resan:

Vistelsen ombord på baten har varit god i många avseenden. Redan första dagen lärde jag känna en ung kines vid namn Mao D. Eng, som jag gärna ville anbefalla åt vännernas förböner. Han hade vistats en tid i Amerika för studier och var nu på hemresa. Han var ingen avgjord kristen, men han läste gärna i Bibeln och visade intresse för missionen. O, att Gud finge utlaga sådana unge män bland Kinas folk till att bliva hans vittnen!

Omkring ett 50-tal missionärer funnos ombord, representerande flera olika denominationer och fäll. Där funnos missionärer till Japan, Kina, Formosa, Korea, Filippinerna, Annam, Birma, Indien, Västafrika och Arabien. Är inte det ett vittnesbörd om att Herrens verk går framåt! Och är det inte en stor nad, att vi få vara med och genom var missionsgärning påskyuda vår älskade Frälsares återkomst?

Nyårsdagen anlände vi till Japan och d. 9 jan. till Shanghai. Stor var vår glädje, då vi lyckligt nått målet.

Med varmt tack för trogen förbön sänder jag de hjärtligaste hälsningar till alla vänner. Gemensamt få vi nu tacka Herren för hans nad och för hans under med människors barn. Ps. 107: 8.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Böne- och tacksägelseämnen.

För den oföretvillighet som väckts till Ev. s. 99. För fröken Estrid Sjöström, s. 99. För arbetet i Tungchowta, s. 102. För de nyutkomna missionärerna, s. 103.

Från världsmissionsfältet.

Det närvarande läget i *Palestina* erbjuder mycket av intresse. De engelska myndigheterna visa endast tillmötesgående och hjälpsamhet mot missionsarbetet, som fortgår under sällsamt lovande och tacksamma auspicer. En missionär, som arbetat i *Palestina* i 25 år, skriver, att han aldrig haft så stor frihet och varit så välkommen med evangelie predikan som nu. Det hebräiska språket upplever en formlig renässans, så att araber t. o. m. lära sig det i handelssyfte. Efterfrågan på hebräiska biblar är stor, även bland de bildade, och den gamla fördomen om de kristna såsom okunniga bedragare har fått en svår knäck genom bevisen på vad de kristna verkligen uträttat. Som ett tecken på den förändrade uppfattningen om kristendomen meddelas, att flera judiska rabbiner bevisat gudstjänster i olika kristna kyrkor. — Raden av »falska Kristor», förutsagd av Jesus, är ännu ej avslutad. Även nu uppträda bedragare med Messiasanspråk. — Sionismen intar endast en svag position i *Palestina*. De ortodoxa judarna misslro rörelsen och visa mera förtroende för missionärerna såsom Guds ords försvarare. Ett slags verklig Sionism har ock utbildat sig, som synes komma att få stor betydelse vid »Jerusalems återuppbyggande». Mitt upp i de stora uppgifterna och möjligheterna står man återigen inför den enda svå-

righeten: att kunna insätta ett tillräckligt antal dugande, helgade, trosfyllda missionärer i arbetet.

Massrörelserna i Indien. Trots kriget och alla därmed följande politiska rubbningar ha de väldiga massrörelserna fram mot kristendomen bland de 60 mill. parias och kastlösa alljämt fortgått. Dessa människor anses av hinduerna så orena, att t. o. m. deras skugga orenar en högkast-braman. Men även dessa utslötta finna rening hos Jesus. De sakna alla sociala och medborgerliga rättigheter och möjligheter, och det vaknande medvetandet om denna förnedring är en av drivkrafterna fram mot evangelium, och dettas sanning har även bland dem vunnit en härlig bekräftelse genom de under av andlig, intellektuell och moralisk lyftning, som skett med såväl enskilda som hela samhällen. Rörelsens omfattning inses därav att dopkandidaternas antal numera beräknas till 50.000 varje månad.

Det religiösa behovet i *Japan* har aldrig rätt kunnat tillfredsställas genom Shintoismen, som snarare bjuder på hjältedyrkan än verklig religion. För att möta det förefintliga behovet av en speciellt japansk religion, har på sista tiden bildats en ny »nationalkult», som regeringen vill allmänt utbreda, och vilken driver propaganda jämväl i Kina.

A. E. Mqt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **»Sinim», Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Ailm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Jag lever, I skolen ock leva. — Från redaktion och expedition. — En kinesisk kristen general II. — »Giv honom kött att äta.» — Brevavdelningen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Från världsmissionsfältet.